

عنوان مقاله:

بررسی مفهوم دیالوگ فلسفی در ریگ ودا و اوستا

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای نمایشی و موسیقی، دوره 2، شماره 40 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

فرزانه پورمحمدعلی قنواتی - کارشناس ارشد ادبیات نمایشی، دانشکده هنرهای نمایشی و موسیقی، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران

نغمه ثمینی - استادیار دانشکده هنرهای نمایشی و موسیقی، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران

بهروز محمودی بختیاری - استادیار دانشکده هنرهای نمایشی و موسیقی، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

بررسی ویژگی های دیالوگ در ریگ ودا و اوستا نشان دهنده ی گونه ای از دیالوگ به نام دیالوگ فلسفی است که مترادف عدم خشونت است . محقق معتقد است ریشه ی اولیه ی شکل گیری دیالوگ دراماتیک بر پایه ی دیالوگ فلسفی است، یعنی نوعی سیالیت و جریان معنا بین دو سوی رابطه وجود دارد که از رهگذر این ارتباط، فهم و درکی نو پدیدار می شود. این دو سوبه بودن ارتباط و بیان دیدگاه ها باعث سهیم شدن در تولید اطلاعات می شود که اساس دیالوگ دراماتیک را تشکیل می دهند. در دیالوگ فلسفی فضای سیال گفتگویی منجر به ایجاد آواهای چند گانه شده و تلاش برای ادراک و فهم دیگری چشم انداز جدیدی را در گفتگو ایجاد کرده و نوعی فهم فعال پدیدار می شود که نتیجه ی اختلاط بینش های متفاوت است. در اوستا چشم انداز جدید و معناسازی کمتر بوده بر خلاف مرزهای سیال ریگ ودا دارای مرزهای قاطع و مشخصی است. در این پژوهش دو سرود یسنه هات ۲۹ گاهان و تیر یشت از اوستا و سرود ۱۸۳ از ماندالای دهم و سرودهای ۱۲۵ و ۱۶۵ از ماندالای اول ریگ ودا بررسی می شوند تا ریشه های شکل گیری گفتمان مدرن و دیالوگ دراماتیک را بر اساس دیالوگ فلسفی پی گیری نماید.

کلمات کلیدی:

اوستا، دیالوگ فلسفی، ریگ ودا، سیالیت، عدم خشونت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1774850>

